

BEZIELING IN GLIMMEN

bij de bevestiging in het ambt en de intrede van Anja Kosterman in Noordlaren-Glimmen

Reinder Tuitman

Het is niet voor niets dat Anja Helena Kosterman dat mooie schilderij van Harm Meijer zowel op de uitnodigingskaart als op het liturgieboekje heeft laten afdrucken; het draagt de titel 'Bezieling' (www.harmmeijerart.nl).

En bezieling mag wel als rode draad worden aangemerkt in de dienst in de Trefpuntkerk te Glimmen op 26 februari 2017. Bezieling is ook wat Anja Kosterman zelf heeft gevoeld en wat zij graag wil doorgeven. En laat dat nu geweldig passen bij wat zij vond op de website van haar eerste gemeente Noordlaren-Glimmen: 'die wil een aanstekelijke gemeente zijn'. Nu is het niet zo dat mevrouw Kosterman, toen zij theologie ging studeren, meteen dacht aan predikant worden, zelfs wist ze zo goed als zeker dat ze dat beslist niet zou willen, net zomin als lerares worden. Toch werd zij beide: eerst stond ze voor de klas en vervolgens wordt ze vandaag gemeentepredikant. Ze vertelt het aan het begin van haar Overweging. Die houdt ze aan de hand van het verhaal over de roeping van Mozes. Ze kan zich wel voorstellen dat die zijn roeping niet enthousiast in ontvangst nam, evenmin als andere bijbelse figuren als bijvoorbeeld Jeremia. Maar gaandeweg en langs in onze ogen toevallige omstandigheden kan 'roeping' toch een realiteit worden en dat zien we vandaag aan Anja Kosterman, die – als zij door een goede vriend, ds. Aarnoud van der Deijl, in het ambt is bevestigd en de zegen heeft ontvangen - van harte en blij haar 'ja' laat horen waarmee ze antwoordt op de haar gestelde vragen. Als dan diaken Jan Eisses haar symbolisch deze gemeente op de schouders legt door middel van de (rode!) stola, straalt zij helemaal. Je zou kunnen zeggen: 'één en al bezieling'! Dat heeft ook iets te maken met het werk van de Geest voor wie wij als inleiding op de bevestiging zongen: 'Kom, schepper, Geest daal tot ons neer' (NLB 360). Het komt ons voor dat die bede meteen verhoord wordt 'Die mij droeg op adelaarsvleugels' zingen we met woorden uit ZZZ 345, geënt op Mozes' gebed aan het einde van zijn leven (Deuteronomium 32: 11). Zó voelt dat dus: gelukkig maar dat 'Hij die mij draagt mij ondervangt met zijn wieken als ik krijsend val en mij weer opgooit'.

Bezieling komt overigens niet zomaar uit de lucht vallen. Mijn vrouw en ik gaan – en dat zullen velen herkennen – min of meer neutraal naar de kerk, vandaag dus in Glimmen. Meteen als we de ruimte van Trefpunt binnenlopen en even de kerkzaal in kijken horen we al enthousiaste zang: dirigente Anneke van de Heide en pianist Chris van Bruggen zetten met de cantorij nog even de puntjes op de 'i'. Maar het belooft al wat! Evenals trouwens organist Arjen Mondria die een prachtig 'Concerto del Signr. Tomaso Albinoni in f van Joh. Gottfr. Walther laat horen! In de kerkzaal (wat heeft die een andere invulling gekregen, een proefopstelling, zo horen we) krijgen we een mooi liturgieboekje uitgereikt. Het schilderij op de voorpagina trekt onze aandacht, maar – bij het doorbladeren – niet minder de prachtige liturgie op zich. Zó mooi, dat ouderling van dienst Henk Jan Bolding in zijn woord van welkom alvast zegt: 'Bij zoveel moois passen geen sprekers!' We voelen de 'bezieling' al komen en die wordt versterkt door de intocht 'De vreugde voert ons naar dit huis' (NLB 280); en samen met de cantorij (we zeiden het vaker) wordt het allemaal nóg mooier. 'Gegroet jij', klinkt het, en: 'gezegend zul je zijn, genade en vrede zul je worden' (!).

In ons Kyrië – met solozang van Chris van Bruggen – bidden we zingend 'voor mensen, voor hun leven, voor hun toekomst' en herhalen we als gemeente 'Wees aanwezig Heer, ontferm u'. Met 'laudate omnes gentes, laudate dominum' (Prijst de Heer, alle volken, NLB 117d) klinkt ons Gloria.

We doen de Schrift open, maar pas nadat we hebben gebeden 'om inspiratie, om licht, om liefde, om vuur'; om 'bezieling' dus.... Moeten we het immers niet uit de Schrift hebben? Psalm 121 verwoordt het voor ons: 'Ik sla mijn ogen op... De Heer zal u steeds gadeslaan'. Zingen wij nóg beter, bezielder met zo'n bevlogen dirigente die mét het orgel en mét de piano ons meeneemt?

Lector Ineke Huizing leest voor uit Exodus 3 (in de vertaling van Huub Oosterhuis en Alex van Heusden). Wat een troostvol Bijbelgedeelte blijkt dat steeds weer te zijn! Waarom? Omdat de God van Abraham, Isaak en Jacob tegen Mozes zegt: 'Ik zal er zijn'. Daar mogen, moeten we het mee doen. Daar kunnen we het ook mee doen. Huub Oosterhuis' lied 'Wat vrolijk over U geschreven staat' (NLB 324) sluit er prachtig op aan. Woorden als 'Gij zijt de gloed van al wat leeft, de ziel die vonkt of als een brand uitslaat, de adembron die ons te drinken geeft' op muziek van Antoine Oomen raken ons, bezielen ons. En dat doet ook het gedicht van Huub Oosterhuis dat Ineke daarna leest, waarin het gaat over 'niets zien', over 'ik zal er zijn' over een 'slingerende stoet naar goed wijd land', over ons (!) die 'zijn' gegaan, een keer, met niets dan in ons hart: 'Ik zal er zijn'. En dáár zingt ook ons lied van: 'Dat woord, niet in steen geschreven, maar ergens in een mensenleven, om niet gegeven en uitgezegd' (ZZZ 581, tekst van Michaël Steehouwer en op muziek van Chris van Bruggen).

In de Overweging benoemt onze nieuwe voorganger de pijn, het verdriet dat haar gemeente kent. Ook de aansteekelijkheid die er heerst en de wil om iets door te geven van de bezieling, die vele kleuren kent, ook in Noordlaren-Glimmen. Ze prijst ons gelukkig dat wij de God mogen kennen die niet kan aanzien de ellende van zijn volk, die afdaalt en die dat volk weer wil opvoeren. Die mensen stuurt – zelfs mensen die daar niet zo zeer op zitten te wachten. God belooft: 'Ik zal er zijn'. Zo is Zijn Naam een belofte, zo is daar Jezus, die ons aansteekt, bezielt. En zo willen wij samen gemeente zijn. Daarom voegen wij ons in die soms strompelende, soms ook fier rechtop lopende stroom van de traditie. Laten we daarom maar gaan zingen, zo roept dominee ons op.

En zingen, dat willen we – alwéér met woorden van Huub Oosterhuis en op muziek van Antoine Oomen – 'Vroeg in de morgen, donker was het nog, zijn wij gegaan, een keer, met niets dan in ons hart: "Ik zal er zijn" (ZZZ 731).

God zegende ons, al rijkelijk. Nu zegenen wij Hém: 'Gezegend zijt Gij' klinkt ons dankgebed.

Daarin doen we ook voorbeden: voor wie niet worden gezien, voor wie worden uitgebuit. Wat wij als individuen zelf voelen leggen we voor Hem neer, we hoeven niet eens woorden te zoeken. We zingen als afsluiting het Onze Vader. Onze gaven – in financiële vorm – zijn voor diaconie en kerk.

Michiel Westerdijk zingt nog heel ingetogen 'Toon ons uw liefde, Heer'; Ruben Eisses verstaat de kunst om hem heel subtiel met gitaarspel te begeleiden. En dan is daar ons slotlied met tekst van Sieds Prins en muziek van Tony Barr, in een arrangement van Tom Löwenthal; het is een oud lied van de Lakota Indianen (Lakota betekent: bondgenoten): 'Schepper Geest, wij loven jou om het vuur in onze ziel, om de troost die je ons schenkt, om de wonden die jij heelt'. Ons enthousiasme, onze bezieling is zéker toegenomen gaande deze dienst. In de laatste strofe klinkt zelfs: 'wij loven jou om de trom die klinkt' Het klinkt ietwat oneerbiedig, maar we zouden het een echte uitsmijter willen noemen. En die heuse trom – geslagen door Elwin van Bruggen – draagt daar bepaald aan bij! Het voelt goed dat we 'met wind in de haren en zon in de rug' én met de zegen van de Eeuwige de wereld weer in gaan.

In Trefpunt treffen Anja, haar man en alle kerkgangers elkaar op hartelijke wijze!

De redactie van de Protestantse Kerkbode wenst Noordlaren-Glimmen en Anja Kosterman van harte geluk!

Reinder Tuitman (Middelstum) is hoofdredacteur.